

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Гж1- 3413/19
Датум: 23.09.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из Чачка, против туженог Предузеће за производњу промет и услуге „Унипромет“ ДОО Чачак - Коњевићи, кога заступа ББ, законски заступник, а њега ВВ, дипломирани правник и Владица Николић, адвокат из Чачка, ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П1-417/18 од 13.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1-417/18 од 13.06.2019. године у ставу првом изреке.

II ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Чачку П1-417/18 од 13.06.2019. године у ставу другом изреке, као и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке тако да иста гласи:

1. УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Рада Антонијевића из Чачка па се обавезује тужени, Предузеће за производњу промет и услуге „Унипромет“ ДОО Чачак - Коњевићи, да тужиоцу АА исплати износ од 8.085,23 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2016. године, па до исплате све у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

2. ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.060,00 динара све у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1-417/18 од 13.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 208 од 10.05.2016. године у делу у којем је тужилац дужан да туженом надокнади штету насталу необезбеђивањем машине ГАУК, као незаконито и да се утврди да исто не производи правно дејство почев од дана доношења па убудуће, што је тужени дужан признати.

Ставом другим изреке исте пресуде, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од

8.085,23 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2016. године па до исплате.

Ставом трећим изреке исте пресуде обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 153.250,00 динара, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а уколико у остављеном року то не учини, на напред наведени износ тече законска затезна камата почев од дана извршности па до исплате.

Против првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је због битне повреде парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ...87/18) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да је жалба тужиоца делимично основана.

Првостепена пресуда у потврђеном делу није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду поступка из тачке 12 наведене законске норме, на коју се неосновано указује у жалби тужиоца, јер супротно жалбеним наводима, побијана пресуда у том делу садржи јасне разлоге.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је побијана пресуда у потврђеном делу донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилац је био запослен код туженог по основу закљученог Уговора о раду број У16-0037 од 02.02.2016. године на радном месту возача теретног камиона на терену, када му је 20.05.2016. године, на основу Решења туженог број 235 од 18.05.2016. године престао радни однос, због повреде радне обавезе предвиђене као отказни разлог из чл. 18 ст. 2 тач. 1 и 18 Уговора о раду. У образложењу наведеног решења наведено је да се у ноћи између 28. и 29. 03.2016. године догодила крађа на радној машини туженог на терену у Врању, јер је машина у власништву туженог остала необезбеђена на траси пута и неодвежена у базу, а да је за превоз машине био одговоран тужилац, па је на тај начин тужилац учинио тежу повреду радне обавезе услед које су се стекли услови за давање отказа уговора о раду. Тужени је дана 10.05.2016. године, пре доношења решења о отказу уговора о раду, донео решење о накнади штете поводом истог догађаја број 208, којим је солидарно обавезао тужиоца, ГГ и ДД да туженом накнаде штету насталу крађом на машини дана 28.03.2016. године у износу од 24.255,70 динара у року од 3 дана од дана доношења решења, што ако не учине наведени износ послодавац ће обуставити од зараде за месец април 2016. године, тако што ће сваком од одговорних за насталу штету обуставити од априлске плате износ по 8.085,23 динара, што је и учињено и тужиоцу је овај износ одбијен од зараде за месец април 2016. године. У правној поуци решења је наведено да запослени има право да против истог решења поведе судски спор у року од 60 дана од дана достављања решења. Међутим, без обзира на то, тужиоцу је одбијен износ од 8.085,23 динара на име накнаде штете од априлске зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је и по оцени овог суда правилно закључио да је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења у делу којим је тужилац обавезан да туженом накнади штету насталу необезбеђењем машине неоснован.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилност примене материјалног права, жалба тужиоца у односу на став први изреке се своди на тврђење да је првостепени суд пропустио да на поуздан начин утврди одлучне чињенице: основ одговорности тужиоца за насталу штету и узрочно-последичну везу између радњи тужиоца и штете, односно да ли су описи послова и задаци тужиоцевог радног места такви да је пропуштањем извршења послова свог радног места могао да проузрокује штету насталу необезбеђивањем машине, као и да првостепени суд у конкретном случају није утврдио у чему се састоји намера или крајња непажња тужиоца која је довела до настанка штетне последице.

Апелациони суд је ценио ове жалбене наводе и утврдио да су исти неосновани.

По налажењу овог суда, правилан је закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца у овом делу неоснован, али не из разлога које је дао првостепени суд.

Наиме, одредбом чл. 163 ст. 1 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05....75/14) који је био у примени у време доношења оспореног решења туженог, прописано је да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом проузроковао послодавцу, у складу са законом; ако штету проузрокује више запослених, сваки запослени је одговоран за део штете коју је проузроковао (став 3); ако се за запосленог из става 2 овог члана не може утврдити део штете коју је проузроковао, сматра се да су сви запослени подједнако одговорни и штету накнађују у једнаким деловима (став 3); ако је више запослених проузроковало штету кривичним делом са умишљајем, за штету одговарају солидарно (став 4); постојање штете, њену висину, околности под којима је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује - утврђује послодавац, у складу са општим актом, односно уговором о раду (став 5); ако се накнада штете не оствари у складу са одредбом ст. 5 овог члана о накнади штете одлучује надлежни суд (став 6). Тужени послодавац је поступио по овој законској одредби, спровео поступак утврђивања штете поводом спорног догађаја и донео оспорено решење.

Међутим, сходно цитираној законској одредби, решење којим је послодавац обавезао запосленог на накнаду штете нема карактер решења којим се одлучује о правима запосленог у смислу одредби чл. 12 до 14 Закона о раду, у ком случају запослени, уколико му је неко право повређено, сходно одредби чл. 195 ст. 1 истог Закона може покренути спор пред судом ради заштите својих права у року прописаном Законом, већ се доношењем оспореног решења послодавца (независно од правне поуке коју оспорено решење садржи), уколико исто не буде добровољно извршено од стране запосленог, само стварају процесне претпоставке за покретање судског спора ради накнаде штете од стране послодавца. Ово из разлога што наведено решење послодавца о утврђивању постојања штете настале на раду или у вези са радом и одговорности запосленог за насталу штету представља акт правне технике, јер се исто не може извршити без пристанка запосленог, овде тужиоца, а у случају да послодавац, у конкретном случају тужени, поднесе тужбу ради накнаде штете против

запосленог, у таквом спору суд не одлучује о законитости решења које је послодавац донео, већ пуном јурисдикцијом о самом праву на накнаду штете.

Према томе, ради се о решењу *sui generis*, чије се правно дејство исцрпљује у стварању процесне претпоставке за подношење тужбе послодавца за накнаду штете против запосленог за кога послодавац сматра да је одговоран за штету на раду или у вези са радом коју је послодавац претпрео. Ово решење туженог послодавца се не може принудно извршити, већ уколико се запослени, сходно одредби члана 123 став 1 Закона о раду не сагласи да му се од зараде одбија решењем утврђени износ штете, послодавац једино може тужбом покренути против запосленог парницу ради накнаде штете и само у том спору пуне јурисдикције суд одлучује о самом праву на накнаду штете, одговорности за настанак исте и о њеној висини. Правилност и законитост донетог решења послодавца о накнади штете причињене од стране запосленог не може бити предмет оцене у судском поступку, а тиме ни предмет судске заштите, што тужбу са оваквим тужбеним захтевом чини недозвољеном и подобном за одбачај. С обзиром да одбијање тужбеног захтева производи исте правне последице, то је овај суд оценио да је жалба тужиоца у том делу неоснована, па је одлучио као у изреци ове пресуде под I применом одредбе члана 390 ЗПП и из разлога овде наведених.

Међутим, првостепени суд је, приликом одлучивања о делу тужбеног захтева тужиоца за повраћај износа од 8.085,23 динара са законском затезном каматом почев од дана када је тужени тај износ одбио од зараде тужиоца за април 2016. године, на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право и то одредбу чл. 123 Закона о раду, када је и у том делу одбио тужбени захтев тужиоца са образложењем да је тужени могао да, на основу коначног и извршног решења туженог о одговорности за штету и накнади штете, обустави спорни износ од зараде тужиоца.

Наиме одредбом члана 123 став 1 Закона о раду прописано је да послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде само на основу правноснажне одлуке суда, у случајевима утврђеним законом или уз пристанак запосленог. Из цитиране законске одредбе произлази да послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде само на основу писмено датог пристанка запосленог, која форма је обавезна за вођење месечне евиденције о заради, накнади зараде и одбицима од зараде за сваког запосленог и за обрачун зараде коју је послодавац дужан да приликом сваке исплате зараде и накнаде зараде достави запосленом. У одсуству писменог пристанка запосленог, послодавац своје потраживање према запосленом не може наплатити самоиницијативним обустављањем од његове зараде, а посебно не на основу решења послодавца о накнади штете, које, супротно закључивању првостепеног суда, није, нити може бити коначно ни извршно, јер му је правно дејство ограничено само на процесно – правно дејство процесне претпоставке за подношење тужбе за накнаду штете против запосленог, а коју тужени послодавац није поднео. Код у поступку несумњиво утврђене чињенице да је тужени као послодавац спорни износ штете утврђен оспореним решењем у износу од 8.085,23 динара наплатио обустављањем од зараде тужиоца за месец април 2016. године, без сагласности тужиоца, имајући у виду да се у конкретном случају ради о заради као Уставом загарантованом праву запосленог, то тужиоцу припада право да му тужени изврши повраћај обустављеног новчаног износа зараде на име накнаде штете који му је неосновано наплатио без правноснажне судске одлуке и његове сагласности, као свог запосленог, супротно императивној норми члана 123 Закона о раду. Тужиоцу припада и законска затезна

камата, почев од дана када је његова зарада незаконито умањена, сходно одредби члана 186. ЗОО.

Сходно изнетом, Апелациони суд је применом одредбе члана 394 став 4 ЗПП преиначио првостепену пресуду у ставу 2 изреке и усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 8.085,23 динара са законском затезном каматом почев од дана када је исти одбијен од зараде тужиоца, па до коначне исплате, одлучујући као у ставу II тачка 1 изреке ове пресуде.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу II тачка 2 изреке ове пресуде донета је применом одредбе члана 153, 154, 163, 165 став 1 и 2 ЗПП. Тужилац је у конкретном случају поднео тужбу Основном суду у Чачку дана 11.07.2016. године, која је садржала више тужбених захтева. Главни тужбени захтев у конкретној парници је био захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, који је непроцењив. Тужилац у току трајања конкретне парнице, све до момента када повлачи тужбу за поништај решења о отказу уговора о раду, има право на трошкове парничног поступка за непроцењив спор према тарифном броју 14. Тарифе о награди и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12), јер парница тече и по захтеву за поништај решења о накнади штете, при чему тужиоцу не припадају трошкови парничног поступка увећани за по 50%, јер су остали тужбени захтеви били у непосредној повезаности са главним тужбеним захтевом за поништај решења о отказу уговора о раду и никакви додатни трошкови поступка нису настали због остала два тужбена захтева у поступку. Након што је тужилац на рочишту за главну расправу одржаном 04.04.2019. године, повукао тужбу за поништај решења о отказу уговора о раду, у поступку су остала два тужбена захтева и то: захтев за поништај решења туженог о накнади штете, као и захтев тужиоца за повраћај новчаног износа од 8.085,23 динара. Пошто је захтев тужиоца за поништај решења послодавца о накнади штете такође непроцењив, то тужиоцу припадају трошкови поступка сходно тарифном броју 14 наведене Тарифе о награди и накнади трошкова за рад адвоката, који су му досуђени и то само нужни трошкови спора, али у висини опредељеној захтевом на рочишту одржаном 13.06.2019. године, на коме је главна расправа и закључена, а сходно одредби члана 3 став 1 ЗПП и то: на име састава тужбе износ од 9.000,00 динара, за заступање тужиоца од стране пуномоћника на 8 одржаних рочишта у износима од по 11.250,00 динара, за заступање тужиоца од стране пуномоћника на 2 неодржана рочишта у износима од по 9.750,00 динара, на име судске таксе на тужбу и одлуку износ од по 1.900,00 динара, што све чини укупан износ од 122.300,00 динара. Од три тужбена захтева које је поставио у тужби, тужилац је успео само са једним тужбеним захтевом за повраћај новчаног износа од 8.085,23 динара, то му по оцени овог суда припада износ од 33% од укупно утврђених трошкова парничног поступка, што чини укупан износ од 37.060,00 динара, који новчани износ је тужиоцу и досуђен у ставу II тачка 2 изреке ове пресуде. Тужиоцу је, на досуђени износ трошкова парничног поступка, досуђена и законска затезна камата почев од извршности пресуде до исплате у складу са одредбом члана 277 ЗОО сходно Одлуци Уставног суда РС Уж-9130/13 од 19.11.2015. године.

**Председник већа-судија
Јасминка Вукановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице Весна Алексић**